

S'inicia, llavors, una etapa de belles i fecundes creacions corals. Clavé compon lletra i música, aquesta de melodia senzilla i encomanadissa, i té sempre molt en compte els coneixements i les possibilitats reals d'execució d'aquells que han de ser els seus intèrprets: els treballadors. I surten de la seva inspiració les millors obres: *Les flors de maig*, *Els néts dels Almogàvers*, *Els pescadors*, *La maquinista* i *Els xiquets de Valls*, entre d'altres.

Com ha dit ORIOL MARTORELL, totes elles *tenen aquest encant de cosa fresca i ingènua, i, dins de les seves limitacions tècniques, demostren un profund coneixement de les possibilitats de la veu humana tractada coralment*.

Així mateix, dues veus molt autoritzades confirmen la seva vàlua: una, la del mestre JOSEP RODORERA, l'any 1897, amb motiu de la col·locació del retrat de Clavé a la Galeria de Catalans il·lustres, que diu que *Clavé destaca per la riquesa melòdica, la coherència harmònica i la idoneïtat instrumental*; l'altra, la del mestre LLUÍS MILLET, l'any 1930, per la circumstància de posar el bust de Clavé a l'hemicicle del Palau de la Música Catalana, quan afirma que *l'harmonia en l'obra claveriana és justa i adequada a la melodia que acompanya. Proveu de canviar-la, de fer-la, com diuen, més interessant, i treureu tot l'encís, tota la gràcia del conjunt i en malbaratereu l'essència genuïna*.

D'aquella *Euterpe* del 1857 en neixen d'altres societats, i el 1861 ja en tenim 85 d'escampades per tot Catalunya. Els actuals Cors de Clavé són la pervivència d'aquelles societats corals que el Mestre fundà el segle XIXè. per tal d'eleva la cultura dels obrers mitjançant la música i el cant.

I avui tenen més vitalitat que mai. I organitzats en una forta i ben estructurada Federació, els Cors mantenen ben viu el record del Mestre, i, per damunt de tot, el lema fundacional: PROGRÉS, VIRTUT I AMOR.

Des del 1971 disposen d'un local a Barcelona i cada dia que passa, tot tenint com a base del seu repertori, les cançons catalanes de Clavé, mantenen puixant i viva la flama d'agermanar, mitjançant el cant, els cors i les voluntats de molts homes senzills i treballadors, homes que, en el fons, són un bell exponent de les nostres virtuts més catalanes.

* * *

I si, per tercera vegada, ens endinsem per aquest imaginatiu «túnel del temps», ens trobarem situats, altra volta, a Granollers, l'any 1877, quan l'Ignasi Ferran forma el primer Cor, anomenat dels Tintorers (perquè aquest era l'ofici del cap de colla), amb trenta-un components més i el mestre Francesc Margarit, més conegut per Francesc del Putxet, gran amic del mestre Cuspinera, fidel seguidor, en aquella època, de l'obra claveriana.

El primer local que van tenir era el del carrer Travesseres (no on són ara, sinó on actualment hi ha la Cooperativa de Consum «La Vallesana»). Llavors el local era molt a prop de «Can Mariano», i d'ací el nom popular que molts encara anomenen el Cor AMICS DE LA UNIÓ.

L'any 1908 traslladen la seu a la Travessera de Caldes on resten fins l'any 1936. Acabada la guerra passen a un local petit que donava al Passatge Vallès. Més endavant, amb l'ajuda de l'Ajuntament, s'instal·len a la Plaça de la Porxada (on abans hi havia l'escola de música), on romanen fins que l'any 1981 retornen al carrer Travesseres i inauguren un magnífic local social propi, adquirit per subscripció popular. Es tracta de l'antiga casa coneguda per «Can Turlinc».

No podem pas, com ja podeu comprendre, fer una història exhaustiva de les vicissituds per les quals ha passat el nostre Cor. Però si que considerem que cal recordar algunes dades que creiem interessants i que entenem que han de tenir constància en aquesta Diada.

I, en primer lloc, estimem que s'imposa tenir un bon record per a tots aquells